

Наприкінці квітня 2000 року виповнилося 70 років від дня народження відомого українського поета-гумориста, члена Національної спілки письменників України нашого земляка Ростислава Солоневського. У гумористику він прийшов у зрілому віці, коли, як сам жартує, людині вже не до сміху. Однак сміх продовжує життя. Так вважає поет і впродовж десятків років активно втілює в реальність цей народний вислів.

Починаючи з 1990 року, в якому Ростислав Солоневський розміняв сьомий десяток, він майже щороку видає по книжці.

В українській гумористиці нині навряд чи знайдеться ім'я літератора, який в такому солідному віці так серйозно і вимогливо працював би. Вийшли друком такі книжки гумориста: «Хто є хто» (1990), «Мусить кричати» (1991), «Вігадаєш ти чи ні» (1991), «Бувальщина навиворіт» (1992), «Всяка всячина» (1992), «Я за голку біжу» (1993), «Зуб за зуб» (1994), «Експонати» (1995), «Шаради» (1997), «Кажуть люди, кажуть» (1998), «Всяк по своєму міркує» (2000).

Гумореси Р.Солоневського друкувалися в багатьох виданнях не тільки обласного, але й республіканського масштабу - «Молодь України», «Радянська Україна», «Радянська освіта», «Дзвін», «Журналіст України», «Хлібороб України».

До ювілею поета вийшла нова літературна праця Євгена Цимбалюка «Рос-

тислав Солоневський» (Рівне, Азалія, 2000 р.).

Автор тісно співпрацював з Р.Солоневським в обласній Спілці письменників, неодноразово вони брали участь в літературних святах області, побували у творчих відрядженнях, зустрічалися і на млинівській землі.

Дана книга - це літературний портрет про мудрого пересмішника Ростислава Тимофійовича Солоневського, який народився 25.04.1930 року в с.Вовкові Демидівського району на Рівненщині в сім'ї хлібороба. Підлітком найменший з Солоневських (їх було в родині троє) уже вмів жати, косити, ходити за плугом, молотити ціпом, розпрягати й запрягати коней. Батько Тимофій Мартинович був на свій час грамотний, займався і громадськими справами, дбав, аби діти не були байдужими до освіти.

У хату надходили дитячі журнали. Глибоко в душу хлопчика запали вірші Марійки Підгірянки та Юри Шкрумеляка.

Його навчання в школі було перерване війною і він став учнем стельмаха. Після закінчення семирічки з 1947 року навчається у Дубнівському педучилищі, з якого в 1950 році за відмову вступити в комсомол та за «непристойні» вірші був виключений. Ось які цікаві факти біографії поета наводить Євген Цимбалюк.

«Та якби до віршованого слова, до відвідування церкви, до факту перебування сестри Ростислава Люби в

ОУН додалися предметно аргументовані докази під час обшуків і на квартирі, де мешкав студент, і в обійсті батьків, не минути б державнонепослушникові арешту. Таким чином достроково став учителем Хотинської школи Радивилівського району.

Вибрав математику, про що опісля ніколи не шкодував, хоч часом зізнався: «А філологія все-таки мені ближче до душі. Незабаром в 1951 році був призваний в армію. Командування звернуло

увагу на здібного солдата і вирішило перевести його зі стройового підрозділу на штабну роботу. «Але доступ туди могли мати тільки «перевірені». Зрозуміло, що розторопного солдата до штабної роботи не допустили. Зате він став одним з учасників виконання «урядового» завдання - очищення території колишніх боїв від мін та інших вибухових предметів.

Найпринизливішим було те, що кожен, хто потрапив на мінні поля, фігурував не під своїм прізвищем, а під присвоєним йому номером. Отак, день у день, протягом восьми місяців голодний, з недосконалим і капризним міношукачем, а то й просто зі щупом у ру-

Євген Цимбалюк

Ростислав
Солоневський

Літературний портрет

ках ішов 54-й номер по напханій мінами землі, де кожний наступний крок міг бути останній.

А тим часом нелегкі випробування проходить на батьківщині його родина, - пише у своїй літературній праці Є.Цимбалюк. - Зокрема, вчительку української мови і літератури, сестру звільняють з роботи із заборонаю вчителювати в Рівненській області. Причина - прихильність до національних ідей.

Любов до рідного слова, налаштованість на визвольні мотиви стали об'єктом для енкаведистських цькувань також на Валю Пастушок - майбутню дружину Р.Т.Солоневського. Вирок особливої трійки

СМІШНО»

був оперативним і жорстким - 25 років позбавлення волі, конфіскація майна і 5 років висилки в кам'яні кар'єри Казахстану.

Однак відомі події 1953 року змінили і долі людей. Політичне потепління дало змогу повернутися на Рівнещину В.Пастушок, а Р. Солоневському - закінчити навчання в Дубенському педучилищі з відзнакою. Головне, що відтоді їхні долі тісно переплелися.

Знову вчителював у Хотинській школі, а з 1957 року працював директором Клеванського Будинку школярів та юнацтва, вчителем СШ №2 селища, одночасно навчався в Рівненському педінституті. Педагогічній роботі віддав 40 років. Відмінник народної освіти України, лауреат обласної літературної премії ім.Валер'яна Поліщука. Є нахил у Ростислава Тимофійовича і до пензля, - пише Євген Цимбалюк у своїй книзі, - і коли працював у Хотинській, а потім у Клеванській школах, багато малював, оформляв кабінети. Більше того, сам є художником декількох своїх гумористичних збірок. Створив чимало ізожартів, які полюбляли друкувати різні газети».

Євген Цимбалюк детально охарактеризував творчість поета-гумориста, його нинішню громадську позицію. В кінці книги є список виданих збірок поета та літератури про нього. Щодо творчого ентузіазму поета-гумориста Ростислава Солоневського, то він сам лаконічно говорить: «Пишу, бо пишеться, живу, бо живеться, а сміюся, бо смішно...»

Людмила РОМАНОВИЧ.